FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 2. juli 1991 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Kommissionen har i denne sag nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet samtlige de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af Rådets direktiv 85/384/EØF af 10. juni 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet, herunder om foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser [1], Rådets direktiv 85/614/EØF af 20. december 1985 om ændring, som følge af Spaniens og Portugals tiltrædelse, af direktiv 85/384/EØF [2] og Rådets direktiv 86/17/EØF af 27. januar 1986 om ændring, som følge af Portugals tiltrædelse, af direktiv 85/384/EØF [3], eller idet den i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning om sådanne foranstaltninger.

2. Italien skulle have gennemført disse direktiver senest den 5. august 1987, bortset fra hvad angår bestemmelserne i artikel 22 i direktiv 85/384, i forbindelse med hvilke der for Italien gjaldt en yderligere frist, som udløb den 5. august 1988.

3. At der foreligger et traktatbrud, er ikke blevet bestridt af sagsøgte, som i sit skriftlige indlæg har anført, at loven om »opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af Italiens medlemskab af Det Europæiske Fællesskab (EF-loven for 1990)«, blev vedtaget den 29. december 1990 og offentliggjort i supplemento ordinario til GURI nr. 10 af 12. januar 1991. Denne lovs artikel 5 bemyndiger regeringen til at udstede lovdekreter indeholdende de bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre de tre direktiver. Vi har i denne forbindelse under den mundtlige forhandling erfaret, at de pågældende dekreter endnu ikke er blevet udstedt og formentlig ikke vil blive det inden for den allernærmeste fremtid.

4. Det står under alle omstændigheder fast, at Den Italienske Republik ikke har truffet de i direktiverne foreskrevne foranstaltninger, hvorfor jeg skal foreslå, at Domstolen fastslår, at der som påstået foreligger et traktatbrud [4], og pålægger sagsøgte at betale sagens omkostninger.

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT L 223, s. 15.

2 — EFT L 376, s. 1.

3 — EFT L 27, s. 71.

4 — Det er indlysende, at Domstolen ikke bør træffe afgørelse om Kommissionens påstand, for så vidt angår det led, at Kommissionen »i hvert fald« ikke er blevet underrettet om nogen foranstaltninger. Der er her åbenbart tale om et subsidiært led i påstanden, som sigter til den eventualitet, at Italien, der hverken havde svaret på åbningsskrivelsen eller den begrundede udtalelse, alligevel måtte have gennemført de pågældende foranstaltninger — hvilket ikke er tilfældet — uden at give Kommissionen meddelelse herom, jf. forpligtelsen i artikel 31, stk. 2, i direktiv 85/384.